

SÉRIE, Z NÍŽ TUHNE KREV V ŽILÁCH

Hon na
KNÍŽETE
DRACULU

KERRI MANISCALCO

Hon na
KNÍŽETE
DRACULU

Copyright © 2018 by Kerri Maniscalco

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jaroslava Kočová, 2022

Cover © Carrie Schechter, 2022

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-2628-8 (pdf)

KERRI MANISCALCO

Hon na
KNÍŽETE
DRACULU

Věnuji mámě a tátovi za to,
že mi ukázali, že na stránkách knížek
se ukrývá nekonečně mnoho dobrodružství.

A své sestře za to, že se se mnou vydávala
do všech těch tajuplných zemí, ať už
skutečných, nebo vysněných.

„Pyšná smrti!
Jaké to hody pro tvé věčné sídlo,
že tolik princů jednou ranou v krvi
jsi skosila?“

William Shakespeare,
Hamlet (V., 2.)

Pohled na Bukurešť, Rumunsko, cca 1890.

KAPITOLA PRVNÍ

PŘÍZRAKY MINULOSTI

*Orient expres
Rumunské království
2. prosince 1888*

Náš vlak uháněl po zmrzlých kolejích směrem k bílým tesákům Karpat. Při pohledu od Bukurešti, hlavního města Rumunska, měly vrcholky barvu blednoucích podlitin.

Soudě dle hustého sněžení byly nejspíš studené jako mrtvola. Jaké příjemné pomyšlení za bouřlivého jitra.

Žase jsem se praštila do kolena o vyřezávané dřevěné obložení svého soukromého kupé. Zavřela jsem oči a modlila se, aby můj společník opět usnul. Další nervózní pohyb jeho dlouhých údů mohl zcela narušit mou křehkou rovnováhu. Přitiskla jsem hlavu na čalouněnou opěrku vysokého sedadla a vnímala raději hebkost sametu, jinak bych ho asi musela do té jeho protivné nohy bodnout jehlicí z klobouku.

Pan Thomas Cresswell zřejmě vycítil mou podrážděnost, neboť si poposedl a začal poklepávat prsty o okenní parapet našeho kupé. Přesněji *mého* kupé.

Thomas měl svůj vlastní oddíl, avšak nedal jinak, než že stráví každou hodinu tohoto dne v mé společnosti, co kdyby náhodou do vlaku přistoupil nájemný vrah a rozpoutal jatka.

Alespoň tak to podal naší průvodkyni, slečně Harveyové. To byla okouzlující žena se stříbrnými vlasy, jež dohlížela na

Thomase během jeho pobytu v bytě na londýnském Piccadilly. Toho dne již počtvrté usnula, což bylo celkem obdivuhodné, neboť se sotva rozednilo.

Otec ještě v Paříži onemocněl a svěřil mne i mou počestnost do rukou jednak slečny Harveyové, jednak Thomasových. Značnou měrou to svědčilo o tom, jak vysoce si otec Thomase cenil a nakolik okouzlující můj přítel dokáže být, vyvstane-li příležitost a správné okolnosti. V ten ráz jsem pocítila, že mi ruce v rukavicích zvlhly horkem.

Abych na to nemyslela, sklouzla jsem pohledem z Thomasových tmavohnědých vlasů a fešně střiženého žaketu k cylindru a rumunským novinám, které právě odložil. Jazyk jsem ovládala natolik, abych porozuměla tomu, co tam psali. Na titulní straně stálo: VRÁTIL SE SNAD NESMRTELNÝ KNÍŽE? Poblíž Brašova – městečka, kam jsme právě cestovali – se našlo tělo se srdcem probodeným dřevěným kulem. To vedlo pověřivé k tomu, uvěřit nemožnému: že Vlad Dracula, několik staletí mrtvý rumunský kníže, žije. A je na lovu.

Byl to nesmysl mající vyvolat strach a zvýšit prodej novin. Žádná nesmrtelná bytost neexistuje. Stvůrami jsou lidé z masa a kostí, a ty je snadné dostat. I Jack Rozparovač nakonec zemřel jako každý jiný člověk. Přestože v novinách tvrdili, že se dál plíží mlhou londýnských ulic. Někde dokonce zaznělo, že se uchýlil do Ameriky.

Kéž by to tak byla pravda.

Píchlo mě u srdce jako již tolikrát, až jsem zalapala po dechu. Pomyšlení na případ Rozparovače bylo vždy stejné a jitřilo vzpomínky. Při každém pohledu do zrcadla jsem uviděla stále tytéž zelené oči a tytéž karmínové rty; jak indické kořeny mé matky, tak otcův šlechtický původ se mi obtiskly do tváře. Na pohled jsem pořád vypadala jako sedmnáctiletá dívka plná života.

A přesto život uštědřil mé duši zničující ránu. Divila jsem se, jak můžu navenek působit tak klidně a vyrovnaně, když uvnitř mnou zmítá nepokoj.

Strýc tuto niternou změnu vycítil, jeho pozornosti neunikly chyby z roztržitosti, jichž jsem se v jeho forenzní laboratoři začala v posledních dnech dopouštět. Při omývání skalpelů jsem zapomínala používat kyselinu karbolovou. Neuložila jsem některé vzorky. Do ledové mrtvoly jsem se zakrojila trhaně, a ne s obvyklou přesností jako u ostatních těl nehybně ležících na strýcově pitevním stole. Nic neřekl, já však věděla, že je zklamaný. Tváří v tvář smrti mělo mé srdce zkamenět.

Možná že jsem se na forenzní výzkum nakonec opravdu nehodila.

Klep. Klepy klepy klep. Klep.

Z Thomasova *klepy klep* zaznívajícího do jednotvárného supění vlaku jsem skřípala zuby. Jak mohla slečna Harveyová v takovém rámusu spát, bylo vskutku udivující. Alespoň mě dokázal vytáhnout z hluboké studnice emocí. Dlely v ní pocity až příliš nehybné a příliš temné. Stojaté a hniјící jako voda v bažině, pod jejíž hladinou číhají stvůry se zarudlýma očima. Představa dokonale zapadající na místo, kam jsme právě směřovali.

Už zanedlouho jsme měli všichni vystoupit v Bukurešti a zbytek cesty urazit kočárem, jenž nás doveze na hrad Bran, kde sídlí Akademie soudního lékařství a forenzních věd neboli *Institutul Național de Criminalistică și Medicină Legală*, jak se nazývá rumunsky. Slečnu Harveyovou čekaly jedna nebo dvě noci v Brašově a následný návrat do Londýna. Část mě se toužila vrátit spolu s ní, ačkoli před Thomasem bych to nikdy nepřiznala.

Nad naším čtyřsedadlem se v rytmu jízdy vlaku pohupoval honosný lustr, cinkal křišťály a skýtal tak dodatečný doprovod staccatu Thomasových prstů. Obrnila jsem se před tou

neodbytnou hudbou a zahleděla se místo toho na svět venku, zahalený v oblaku páry, z níž tu a tam vyšlehly větve stromů. Holé a bez listů, pokryté bělostnou krustou, takže se třpytivě odrážely v naleštěném a takřka ebenově modrém laku našeho vlaku, jehož přední vagony byly vidět, neboť koleje před námi na cestě zmrzlou krajinou zatáčely.

Naklonila jsem se blíž a zjistila, že větve nejsou pokryté sněhem, nýbrž ledem. Dopadalo na ně první denní světlo, doslova zářily jasným zlatě rudým úsvitem. Působilo to tak pokojně, že jsem málem zapomněla – *ulci!* Vstala jsem tak prudce, že Thomas nadskočil. Slečna Harveyová hlasitě chrápla, znělo to téměř jako vrčení. Vytřeštila jsem oči. Byli pryč. Místo nich zůstaly jen holé větve dorážející na uhánějící vlak.

To, co jsem považovala za vyceněné tesáky, byly jen ojíněné větve. Vydechla jsem. Celou noc jsem slyšela přízračné vytí a teď, za denního světla jsem dokonce viděla věci, které neexistovaly.

„Půjdu se... trochu protáhnout.“

Thomas povytáhl tmavé obočí, nepochybně v údivu – nebo spíš, jak ho tak znám, v obdivu – nad mou neskrývanou neochotou podřídit se bontonu, a začal vstávat. Jenže než mi stačil nabídnout doprovod, popřípadě vzbudit garde, vykročila jsem rázně ke dveřím a odsunula je.

„Potřebuju jen chvilku. O samotě.“

Thomas zůstal zírat, ani nestačil odpovédět.

„Vynasnažte se, aby se vám po mně příliš nestýskalo, Wadsworthová.“ Posadil se a na okamžik zvažněl, vzápětí se mu však ve tváři objevila rozvernost. V očích nicméně lehkomyšlnost neměl. „Byť to patrně bude nesplnitelný úkol. Mně se po mně kupříkladu nesmírně stýská, když spím.“

„Co to bylo, drahoušku?“ zeptala se slečna Harveyová a zamrkala zpoza brýlí.

„Říkal jsem si, že byste měla zkusit počítat ovečky.“

„Zase jsem usnula?“

Využila jsem toho vyrušení, zavřela za sebou dveře a chytla si sukně. Nestála jsem o to, aby Thomas viděl výraz v mé tváři. Výraz, který jsem v jeho přítomnosti stále nedokázala zamaskovat.

Vykročila jsem úzkou chodbičkou směrem k jídelnímu vozu a cestou téměř nevnímala přepych okolo. Nemohla jsem se venku zdržet bez doprovodu dlouho, ale potřebovala jsem uniknout. Třebas jen před vlastními myšlenkami a strastmi.

Minulý týden jsem u nás doma viděla sestřenici Lízu, jak schází dolů po schodech. Na tom by nebylo nic neobvyklého, kdyby pár týdnů předtím neodcestovala na venkov. Několik dnů poté se mi přihodilo něco ještě horšího. Viděla jsem, jak ke mně mrtvola ve strýcově laboratoři naklání hlavu, v nehybných očích opovržení namířené na skalpel v mé ruce, zatímco jí z úst vylézali červi a padali na pitevní stůl. Když jsem si promnula oči, vše bylo v pořádku.

Na cestu jsem si s sebou vzala několik lékařských časopisů, ale protože si mě Thomas neustále okatě měřil, neměla jsem příležitost své příznaky lépe prostudovat. Tvrdil, že svému zármutku musím čelit, jenže já si nebyla jistá, zda se mi chce tu ránu znovu otevírat. Jednoho dne snad.

O kousek dál se otevřely dveře kupé a vrátily mě do přítomnosti. Z oddílu vyšel muž s upjatě uhlazenými vlasy a vykročil svižně chodbičkou. Měl tmavošedý oblek zhotovený z prvotřídního materiálu, což se dalo poznat podle dokonalého zřasení na širokých ramenou. Když z kapsy vytáhl stříbrný hřeben, málem jsem vykřikla. Srdce se mi tak prudce sevřelo, až se mi podlomila kolena.

To nemůže být pravda. Zemřel před týdny při té strašlivé nehodě. Rozum mi velel, že není možné, aby si přede mnou vykročoval ve svém dokonalém obleku a česal si své dokonalé vlasy, mé srdce ho však odmítalo poslechnout.

Chytila jsem si smetanově bílou sukni a dala se na útěk. Ta jeho chuze... tu bych poznala vždycky. Věda neumí vysvětlit sílu lásky ani naděje. Neplatí na ně žádné vzorce ani výpočty, ať si Thomas říká o vědě a o lidství, co chce.

Muž smekl klobouk na pozdrav cestujícím u stolku s čajem. Hnala jsem se za ním s kloboučkem nakřivo, lhostejná k udiveným pohledům, s nimiž za mnou hleděli.

Blížil se ke dveřím kuřáckého oddílu. Na chvílku zastavil a s trhnutím otevřel dveře na lávku mezi vagony. Cigaretový kouř se smísil s ledovým vzduchem a jejich intenzita mi obrátila vnitřnosti. Natáhla jsem ruku, chytila muže a obrátila ho čelem k sobě, připravená vrhnout se mu kolem krku a propuknout v pláč. Události minulého měsíce byly jen zlý sen. Můj – „*Domnișoară?*“

Do očí mi vhrkly slzy. Ty vlasy ani oděv nepatřily muži, jemuž jsem je připisovala. Setřela jsem slzy kanoucí mi po tváři, lhostejná, zda si rozmažu antimonový prášek, jímž jsem si obtáhla oči.

Pozvedl hůlku se stříbrnou rukojetí ve tvaru hada a přehodil si ji do druhé ruky. Dokonce ani neměl hřeben. Ztrácela jsem pojem o skutečnosti. Pomalu jsem couvala a vnímala ševl ve vagonu za námi. Cinkot šálků, směsice cizích jazyků a exotických přízvuků se stupňovaly v crescendo. Panika mi znemožňovala dýchat víc než korzet svírající žebra.

Snažila jsem se dýchat a zklidnit zjitřené nervy. Hovor a smích jako by zesilovaly. Něco ve mně si přálo, aby ta kofonie přehlušila bušení v mé hlavě. Bylo mi na omdlení.

„Jste v pořádku, *domnișoară*? Vypadáte...“

Zasmála jsem se, nehledíc na to, že se při tom náhlém projevu odtáhl. Ó já, existovala-li nějaká vyšší mocnost, bavila se nyní na můj účet. Konečně mi došlo, že *domnișoară* znamená „slečna“. Ten muž ani nebyl Angličan. Mluvil rumunsky. A neměl blondaté vlasy, nýbrž světle hnědé.

„*Scuze*,“ vyhrkla jsem a nenápadnou omluvou a pokývnutím hlavy se taktak ubránila hysterii. „S někým jsem si vás spletla.“

Sklopila jsem oči a urychleně zamířila zpátky do našeho vagonu, než se ještě víc ztrapním. Šla jsem s hlavou skloněnou a raději nevnímala šuškáni a hihňání, byť jsem slyšela už dost.

Potřebovala jsem se nějak sebrat, než předstoupím před Thomase. Předstírala bych i tak, ale neunikly mi ustarané vrásky na jeho čele. A zvláštní péče, s níž mě škádlil a provokoval. Věděla jsem přesně, co sleduje tím, že si mě dobírá. Kterýkoli jiný muž by se mnou po tom, co potkalo mou rodinu, jednal, jako bych byla z porcelánu, křehká a snadno zranitelná. Thomas však nebyl jako kterýkoli jiný muž.

K našemu kupé jsem došla trochu moc rychle. Narovнала jsem se. Přišel čas nasadit chladný výraz vědkyně. Slzy mi už oschly a srdce mi v hrudi spočívalo jako pevně sevřená pěst. Zhluboka jsem se nadechla a vydechla. Jack Rozparovač už se nevrátí. Tak to je, taková je skutečnost.

V tomhle vlaku necestují žádní sérioví vrazi. Další fakt.

Hrůzný podzim skončil minulý měsíc.

Vlci se v žádném případě nemínili vrhnout na nikoho na palubě Orient expresu.

Jestli si nebudu dávat pozor, za chvíli začnu věřit, že Dracula vstal z mrtvých.

Dopřála jsem si ještě jeden hluboký nádech a zatáhla za dveře kupé. Vešla jsem a nechala všechna nesmrtelná knížata za sebou.

KAPITOLA DRUHÁ

NESMRTELNÝ MILENEC

*Orient expres
Rumunské království
2. prosince 1888*

Thomas dál soustředěně hleděl z okna a poklepával prsty v kožených rukavicích v onom protivném rytmu. *Klep. Klepy klepy klep. Klep.*

Slečna Harveyová – světe, div se – znovu sklízila oči. Její tiché odfukování dávalo tušit, že usnula chvilku po mém odchodu. Zadívala jsem se na svého společníka, který zatímco jsem si sedala na své místo naproti němu, chválabohu nevnímal, či spíše předstíral, že nevnímá. Jeho profil připomínal studii z dokonalých křivek a úhlů, ubíhajících do zimního světa venku. Věděla jsem, že vycítil, že na něho upírám pozornost, ústa měl totiž až příliš zálibně zkrivená, než aby jen tak bezděčně přemítal.

„Musíte pořád bubnovat v tom příšerném rytmu, Thomasi?“ zeptala jsem se. „Dohání mě to k šílenství jako nějakou z nebohých Poeových postav. Navíc chudince slečně Harveyové se musejí zdát strašlivé sny.“

Obrátil se ke mně, hluboké hnědé oči na okamžik zamyslené. Byl to přesně ten pohled – vřelý a vlnavý jako cíp slunečního svitu za lezavého podzimního dne –, který slibuje nesnáze. V koutku mu zacukalo a já zřetelně viděla, jak v duchu převrací všechny možné nestoudnosti. Jeho lišácký úsměv

sváděl k myšlenkám, které by teta Amélie jistě považovala za nemravné. A to, jak se jeho oči vpíjely do mých rtů, dávalo tušit, že si je toho moc dobře vědom. Bídák.

„Poe? Nuže tedy, Wadsworthová, vyříznete mi srdce a dáte si je pod postel? Musím připustit, že to není právě ideální způsob, jak se dostat na noc do vašeho pokoje.“

„Tváříte se, jako byste si byl po čertech jistý, že dokážete svést všechno kromě hadů.“

„Přiznávám. Náš poslední polibek byl poměrně vzrušující.“ Předklonil se, ten svůj pohledný obličej až příliš blízko mému. Ještě že jsme měli garde. Když jsem v jeho duhovkách rozlišila nepatrné barevné tečky, srdce se mi rozbušilo. Byly jako malá zlatá slunce, která mě vtahovala svými podmanivými paprsky. „Neříkejte mi, že pomýšlíte na další.“

Pohledem jsem rychle přelétla jeho nadějeplný obličej. Je pravda, že navzdory všem těm děsivým událostem předešlého měsíce jsem si skutečně představovala další romantické sblížení s ním. Což však zavánělo porušením kodexu truchlení.

„Byl to první a poslední polibek,“ upozornila jsem ho. „Mohl za něj adrenalin, který mi koloval v žilách poté, co jsem málem zemřela rukama těch dvou hrdlořežů. Vaše přesvědčovací schopnosti s tím nemají nic společného.“

Koutky se mu zvedly v nestoudném úsměvu. „Jestli nám zase bude hrozit nebezpečí, necháte se znovu zlákat?“

„Víte vy, že vás mám zdaleka nejraději, když mlčíte?“

„Aha,“ Thomas se opřel a zhluboka vydechl, „tak či onak, máte mne zdaleka nejraději.“

Pracně jsem potlačila pousmání. Mělo mi dojít, že ten mi zera dokáže jakýkoli náš rozhovor stočit nevhodným směrem. Vlastně mě překvapovalo, že mu sklouznout k nepřístojnostem trvalo tak dlouho. Na cestě z Londýna do Paříže nás doprovázel můj otec – asi aby si vychutnal odjezd velkolepým Orient expresem, přičemž Thomas se po celou tu dobu choval

jako dokonalý džentlmen. Když nad čajem a koláčky vřele rozmlouval s otcem, málem jsem ho nepoznávala.

Nebýt potutelného úsměvu, když se otec nedíval, či důvěrně známého úkosu jeho zatvrzelých čelistí, přísahala bych, že jde o dvojníka. Bylo nemožné, aby *tenhle* Thomas Cresswell byl týž otravně inteligentní mladý muž, jehož jsem si až příliš oblíbila minulého podzimu.

Zastrčila jsem si neposedný pramen havraních vlasů za ucho a vyhlédla opět z okna.

„Znamená tedy vaše mlčení, že skutečně zvažujete další polibek?“

„Dokážete si nededukovat mou odpověď, Cresswelle?“ zabodla jsem do něho pohled, jedno obočí výmluvně povytažené. Nakonec pokrčil rameny a pokračoval v poklepávání prsty v rukavicích o okenní parapet.

Týž Thomas Cresswell dokázal přemluvit mého otce, úctyhodného lorda Edmunda Wadswortha, aby mi dovolil navštěvovat spolu s ním Akademii soudního lékařství a forenzních věd v Rumunsku. Kteroužto skutečnost jsem pořád ještě nedokázala vstřebat; bylo to až příliš fantastické, než aby to byla pravda. A to jsem přitom seděla ve vlaku na cestě do zmiňované školy.

Poslední týden v Londýně jsem strávila zkoušením šatů a balením zavazadel. To těm dvěma podle všeho poskytlo až příliš mnoho času na to, aby se blíže seznámili. Když mi pak otec oznámil, že vzhledem k jeho nemoci mě na akademii doprovodí Thomas spolu se slečnou Harveyovou, zaskočila mi polévka. A Thomas na mě zpoza svého talíře mrkl.

V noci jsem neměla skoro čas spát, natož přemýšlet o rodícím se přátelství mezi mým otravným přítelem a zpravidla přísným otcem. Nemohla jsem se dočkat, až opustím náš děsivě ztichlý dům, který vyvolával příliš mnoho přízraků minulosti. Této skutečnosti si byl Thomas až příliš dobře vědom.

„Sníte o novém skalpelu, nebo se mě tím pohledem snažíte okouzlit?“ zeptal se a odvedl tak mou pozornost od temných myšlenek. Na mé zamračení reagoval zacukáním koutků, měl však dost soudnosti na to, aby je nezavršil úsměvem. „Ach tak. Tedy citové dilema. Mé oblíbené.“

Přihlížela jsem, jak sleduje mou snahu zakrýt výraz deroucí se mi na tvář i to, že si neustále pohrávám se saténovými rukavičkami a toporně sedím na místě, což v žádném případě nemá na svědomí korzet ani postarší dáma, zabírající značnou část mého sedadla. Jeho pohled se střetl s mým, v očích upřímnost a soucit. Četla jsem mu ve tváři přísliby a přání, naléhavost citu, jež mě rozechvívaly.

„To jste tak nervózní z výuky? Všechny je strčíte do kapsy, Wadsworthová.“

Malinko se mi ulevilo, že se mu občas nepodaří správně rozluštit mé skutečné emoce. Jen ať věří, že se klepu nervozitou z nástupu do nové školy, a ne z jeho rostoucího zájmu o zasnoubení. Thomas se mi vyznal ze své lásky, ale při tom všem, co se za poslední dobu přihodilo, jsem si nebyla jistá, jestli to bylo opravdové. Možná se mi cítil být zavázaný z lítosti nad tím, co se stalo.

Přejela jsem prsty knoflíčky ze strany na rukavičkách. „Ne. To opravdu ne.“

Zvedl obočí, ale nic neřekl. Zadívala jsem se zase z okna, na pustý svět venku. Chtěla jsem bloumat v nicotě o něco déle.

Z knížek v otcově obsáhlé knihovně jsem vyčetla, že naše nová akademie sídlí ve strašidelně vyhlížejícím hradu postaveném na nehostinném hřebeni Karpat. Bylo to příliš daleko od domova i od civilizace na to, aby mě mí budoucí spolužáci mohli přijmout nevlídně. Mé pohlaví bude mými spolustudenty bezesporu pokládáno za slabost – a co když Thomas po příjezdu na místo zradí naše přátelství?

Možná že zjistí, nakolik nezvyklé je pro mladou ženu párat mrtvoly a vyjímat z nich orgány, jako by to byly nové střevíčky na vyzkoušení. Dokud jsme se oba zaučovali v laboratoři mého strýce, nevadilo to. Jenže studenti vyhlášené Akademie soudního lékařství a forenzních věd by o mně tak pokrokově smýšlet nemuseli.

Rýpat se v mrtvolách se stěží hodilo i pro muže, natož pro urozenou dívku. Jestli mě Thomas nechá v nové škole na holičkách, propadnu se do propasti tak hluboké, že se obávám, že se z ní již nikdy nevynořím.

Ona dívka z vybrané společnosti ve mně si to sice odmítala připustit, ale jeho flirtování mě v moři rozporuplných pocitů drželo nad vodou. Vášně a zlost znamenaly oheň a oheň znamenal život a praskal energií. Oheň dýchal. Žal byl káď plná pohyblivého písku; čím víc s ním člověk bojoval, tím hlouběji ho stahoval ke dnu. To raději budu vzteky bez sebe než pohřbená zaživa. Leč i pouhé *pomyšlení* na to, že se ocitnu s Thomasem v kompromitující situaci, mi vlévalo horko do tváří.

„Audrey Rose,“ ozval se Thomas, pohrávaje si s manžetami žaketu, načež si zajel rukou do tmavých vlasů, což bylo pro mého jinak domýšlivého přítele vskutku nezvyklé. Slečna Harveyová se zavrtěla, ale neprobudila se, a já si přitom tak přála, aby se tak stalo.

„Ano?“ Posadila jsem se ještě toporněji, čímž jsem si z kostic korzetu udělala něco jako štít. Thomas mě takřka neoslovoval křestním jménem, ledaže se schylovalo k něčemu obzvlášť strašlivému. Při jedné pitvě před pár měsíci jsme se dostali do slovní potyčky – tehdy jsem si myslela, že jsem z ní vyšla vítězně, teď jsem si už tak jistá nebyla – a já mu tehdy dovolila říkat mi příjmením. On mi dal svolení k témuž, čehož jsem zalitovala, kdykoli mě oslovil „Wadsworthová“ na veřejnosti. „Co je?“

Sledovala jsem, jak se několikrát zhluboka nadechl, pozornost pečlivě upřenou na svůj zručně zhotovený oblek. Na to,

kam jsme jeli, byl oblečený dosti fešně. Jeho pŕlnočně modrý oblek ušitý na míru mu tak lichotil, že člověk musel žasnout jak nad oblekem, tak nad mladým mužem do něj oděným. Už už jsem si chtěla sáhnout na knoflíčky, ale zarazila jsem se.

„Je tady něco, co jsem vám chtěl povědět,“ vyhrkl a poposedl si. „Já... myslím, že bude poctivé vynést to na světlo ještě před naším příjezdem na místo.“

Kolenem znovu narazil do dřevěného obložení a zaváhal. Patrně si už uvědomil, že jeho spojitost se mnou mu ve škole vynese problémy. Já se k ní naopak upínala, k onomu tenkému lanu, na němž visela má příčetnost. Nebudu od něho žádat, aby zůstal i nadále mým přítelem. Bez ohledu na to, jestli mě to zabije. Soustředila jsem se na dech a počítala vteřiny mezi nádechy a výdechy.

Má babička říkávala, že Wadsworthovi by měli mít na hrobě napsáno „Proslulí tvrdošíjností“. Ne že bych s ní nesouhlasila. Zvedla jsem bradu. Klapotání kol vlaku jako by nyní odpočítávalo zběsilý tlukot mého srdce a vhánělo mi do žil adrenalin. Několikrát jsem naprázdno polkla. Bála jsem se, že jestli Thomas co nejdřív nepromluví, pozvracím ho i s tím jeho parádním oblekem.

„Wadsworthová. Jsem si jistý, že... asi bych měl –“ pohodil hlavou a zasmál se. „Dočista jste mě uchvátila. Za chvíli začnu psát sonety a vrhat nyvé pohledy.“ Nepředvídatelnost mu na tváři zanechala překvapený výraz, jako by si právě rozmyslel skok ze skály. Odkášlal si a promluvil hlasem laskavějším než prve. „Teď na to není vhodná chvíle, protože to, co chci říct, je jaksí... inu, bude to asi trochu... překvapení.“

Zamračila jsem se. Vůbec jsem netušila, kam míří. Buď se chystal prohlásit naše přátelství za nezlomné, anebo od něj nadobro upustit. Uvědomila jsem si, že svírám okraj sedadla a pot že mi opět smáčí saténové rukavičky.

Narovnal se a posbíral odvahu. „Má matka si př–“

Něco velkého narazilo do dveří našeho kupé, a sice takovou silou, že málem napraskla dřevěná výplň. Aspoň to tak znělo – bytelné dveře byly zavřené, aby k nám nedoléhal hluk z nedalekého jídelního vozu. Slečna Harveyová, bůh jí odpusť, stále tvrdě spala.

Neodvažovala jsem se ani nadechnout a čekala na další ránu. Když se nic neozývalo, opatrně jsem se zvedla. Thomasovo nevyslovené vyznání jsem rázem pustila z hlavy. Srdce mi bušilo dvojnásobnou rychlostí. V duchu jsem už viděla mrtvé vstávající z hrobů a narážející do našich dveří v touze po naší krvi a – *ne*. Přiměla jsem se uvažovat rozumně. Upíři nejsou skuteční.

Třeba to byl jen nějaký muž, který toho moc vypil a narazil do našich dveří. Nebo možná stevardovi ujel vozík se zákusky a čajem. Pokládala jsem dokonce za možné, že nějaká mladá žena ztratila v ostřejší zatáčce pevnou půdu pod nohama.

Vydechla jsem a opřela se. Potřebovala jsem přestat myslet na vrahy plížící se nocí. Pomalu jsem začínala bláznit a v každém stínu viděla krvežíznivého démona, ačkoli šlo jen o místo s nedostatkem světla. Jenže jsem byla dcera svého otce.

Do stěny našeho kupé zvenčí znovu něco narazilo a poté následoval tlumený výkřik. Pak nic. Vzadu na krku se mi zježily chloupky a do toho zachrápala slečna Harveyová, čímž ještě podtrhla strašidelnou atmosféru.

„Co to, ve jménu královny, bylo?“ zašeptala jsem a spílala sama sobě za to, že jsem si zabalila skalpely do kufru, kam jsem si pro ně nyní nemohla honem sáhnout.

Thomas si přiložil prst k ústům, načež ukázal na dveře a zapověděl veškerý další pohyb. Chvilku jsme seděli v hrobovém tichu. Každé tiknutí hodin jako by trvalo měsíc. Hrozilo, že to dál už nesnesu.

Srdce mi div nevyskočilo z hrudi. Ticho, panující zprvu vteřiny a posléze minuty, působilo děsivěji než cokoli jiného.

Seděli jsme, pohledy upřené na dveře, a čekali. Zavřela jsem oči a modlila se, ať mě nepotká další smrtelná hrůza.

Ticho prořízl výkřik, který mi pronikl až do morku kostí.

Thomas, nehledící na dobré způsoby, mě chytil za ruce a slečna Harveyová se konečně zavrtěla. Jelikož Thomas svíral mé ruce ve svých, věděla jsem, že nejde o žádný výplod mé fantazie. Ve vlaku s námi jelo něco nesmírně zlověstného a po čertech skutečného.

KAPITOLA TŘETÍ

STVŮRY A KRAJKY

*Orient expres
Rumunské království
2. prosince 1888*

Vyskočila jsem na nohy a podívala se pozorně z okna. Thomas udělal totéž. Slunce, stoupající zvolna nad obzor, přimíchávalo do zářivé palety temnější odstíny šedé, zelené a černé.

„Vy se slečnou Harveyovou zůstaňte zde,“ prohlásil Thomas. Šlehla jsem po něm pohledem. Jestli si myslí, že tady budu jenom tak sedět, zatímco on bude vyšetřovat, je zjevně ještě větší blázen, než jaký se stával ze mě.

„Odkdy mě považujete za neschopnou?“ Vrhla jsem se za něj a vši silou zatáhla za kliku dveří kupé. Ty zpropadené dveře se ani nehnuly. Skopla jsem z nohou cestovní střevíce a pořádně se zapřela, připravená vyrvat dveře třeba i z rámu. Nemínila jsem zůstat v té krásné kleci ani o minutu déle, ať už nás na chodbě čekalo cokoli.

Zkusila jsem znovu vzít za dveře, ale nepovolily. Bylo to jako se vším v životě; čím víc člověk s něčím zápasí, tím hůř to jde. Uvnitř bylo náhle nedýchatelno. Zatáhla jsem ještě silněji, ale mé příliš jemné prstíky jen sklouzly po zlatém kování. Dech mi uvázl v hrudi, sevřený mezi tvrdými kosticemi korzetu.

Měla jsem chuť ze sebe ten kousek prádla servat, slušná společnost ať se třeba staví na hlavu. Potřebovala jsem ven. Hned teď. Thomas stál vmžiku po mém boku.

„Já ne... nepovažuji vás za neschopnou,“ vyhrkl a zatáhl za kliku ve snaze pomoci mi otevřít dveře. V kožených rukavicích mu alespoň hladký povrch neprokluzoval. „Projednou bych byl rád za hrdinu. Nebo to aspoň zkusil předstírat. Vy mě... vždycky mě zachraňujete. Takže na tři ještě jednou zabereme, ano? Raz, dva, tři.“

Společně jsme s vypětím sil otevřeli dveře a já vpadla do chodbičky. Bylo mi jedno, jakým dojmem působím na spulucestující, kteří na mě zírali a pomalu ustupovali. Musela jsem vypadat hůř, než jsem si myslela, ale tím jsem se teď nemohla trápit. Důležitější bylo dýchat. Naštěstí ve vagonu necestoval nikdo z londýnské smetánky, kdo by mě mohl poznat. Předklonila jsem se a pracně se rozdýchávala, toužebně si přejíc šaty bez korzetu. K uším mi dolehlo šeptání v rumunštině: „*Teapa*.“

„*Țepeș*.“

Rychle jsem se ještě jednou nadechla a napřímila se, načež jsem sebou trhla, neboť jsem spatřila to, co tak ohromilo ostatní cestující, nyní bledé jako stěna.

V chodbičce přímo před našimi dveřmi leželo zhroucené tělo. Nebýt krve vytékající z velké rány na prsou a vsakující se do perského koberce, myslela bych, že dotyčný jen přebíral.

Kolík, který z rány trčel, jasně svědčil o vraždě.

„Svatí na nebesích,“ zamumlal kdosi a odvrátil pohled. „Je to Naražeč. Zkazky nelhaly!“

„*Vojvoda* valašský.“

„Kníže temnot.“

Srdce se mi sevřelo jako pěst. *Vojvoda*... kníže valašský. To jméno mi něco říkalo, ano, znala jsem je z hodin historie a nakonec je i dokázala zařadit – do míst, kde vládl strach. Vlad *Țepeș*. Vlad Naražeč.

Někteří mu říkali Dracula. Dračí syn.

Tolik jmen pro jednoho středověkého knížete, jenž povraždil víc mužů, žen a dětí, než se odvažují pomyslet. Zabíjel

způsobem, který mu později vysloužil přízvisko *Țepeș*, Naražeč.

Za hranicemi Rumunského království se mezi lidmi tradovalo, že pocházel z rodu nesmrtelných a krvežíznivých netvorů.

Avšak podle toho mála, co jsem věděla, o něm rumunský lid smýšlel úplně jinak. Vlad v očích zdejších lidí představoval hrdinu, který bojoval za svůj národ a v boji proti jeho nepřátelům se neštítel ničeho. Totéž ovšem činili i králové a královny jiných zemí. Zrůdnost tkví v oku pozorovatele. A nikdo nestojí o to, aby se jeho hrdina stal zloduchem příběhu.

„To je nesmrtelný kníže!“

„Vlad Țepeș žije.“

VRÁTIL SE SNAD NESMRTELNÝ KNÍŽE? vybavil se mi novinový titulěk. To se přece nemohlo stát, ne znovu. Nebyla jsem připravená najít tak brzy po případu Jacka Rozparovače další oběť vraždy. Pitvat mrtvolu v laboratoři bylo jiné. Sterilní. Méně emocionální. Vidět zločin na místě, kde k němu došlo, až příliš lidské. Příliš skutečné. Kdysi jsem po něčem takovém prahla. Teď jsem si přála to zapomenout.

„To je zlý sen. Povězte mi, že se mi ta hrůza jenom zdá, Cresswelle.“

Chvilku se zdálo, že mě chce Thomas sevřít v náručí a ukonejšit. Pak však převládlo chladné odhodlání, přihnalo se jako sněžná bouře do hor.

„Pohlédla jste strachu do tváře, a on se před vámi třásl. Zvládnete to, Wadsworthová. My to zvládneme. To je jasnější než nějaká mlhavá fantasmagorie nebo noční můra. Slíbil jsem vám, že vám nikdy nebudu lhát. A mám v úmyslu to dodržet.“

Nedokázala jsem odtrhnout oči od stále se zvětšující krvavé skvrny.

„Svět je zvrácený.“

Thomas, lhostejný k přihlížejícím spolucestujícím, mi odhrnul loknu z obličeje a vážně se na mě podíval. „Svět není ani dobrý, ani zlý. Zkrátka je. To my rozhodujeme o tom, jak ho budeme vnímat.“

„Je tady někde lékař?“ rumunsky vykřikla tmavovlasá žena přibližně mého věku. To stačilo, abych procitla ze zoufalství. „Ten muž potřebuje pomoc! Sežňte někdo pomoc!“

Neměla jsem to srdce jí říct, že mu už nic nepomůže.

Jakýsi muž s rozcuchanými vlasy se chytil za hlavu a kroutil s ní, jako by chtěl mrtvolu nechat silou vůle zmizet. „To je snad... to musí být nějaký eskamotérský trik.“

Z kupé vykoukla slečna Harveyová, oči obrovské za skly brýlí. „Á!“ vyjekla. Thomas ji bryskně odvedl zpátky na místo a cestou ji šeptem uklidňoval.

Kdybych nebyla tak ohromená, také bych asi křičela. Bohužel to nebylo poprvé, co jsem narazila na tělo právě zavražděného člověka. Snažila jsem se nemyslet na mrtvolu muže, kterého jsme našli v londýnské uličce, ani na trýznivý pocit viny, jenž mi dosud drásal útroby. Zemřel kvůli mé zvrácené zvědavosti. Já byla ohavná stvůra zahalená do jemného krajkoví.

A přesto... jsem si nedokázala pomoci; při pohledu na tělo na podlaze, na hrubě opracovaný kolík se to ve mně zlomilo. Probudila se ve mně vědkyně. Nořit se do něčeho jiného než do svých vlastních šílených myšlenek.

K tomu, abych se zorientovala v hrůze před sebou, mi stačilo několik nadechnutí. Teď nebyl čas na to, nechat emoce, ať mi kalí úsudek. Přesto něco ve mně chtělo plakat pro zavražděného i pro ty, kdo ho budou dnes večer pohřešovat. Říkala jsem si, s kým asi cestoval... nebo za kým.

Zarazila jsem se. *Soustřed se*, poručila jsem si. Věděla jsem, že nejde o dílo nadpřirozené bytosti. Vlad Dracula zemřel před staletími.

Cestující s rozcuchanými vlasy zamumlal cosi o strojovně a odběhl tím směrem, patrně rozhodnutý přimět strojvedoucího, aby zastavil vlak. Dívala jsem se, jak se proplétá davem lidí, z nichž většina byla zkoprnělá zděšením.

„Slečna Harveyová omdlela,“ oznámil mi Thomas, když se vynořil z kupé, a povzbudivě se na mě usmál. „Mám čichací soli, ale myslím, že bude lepší nechat ji tak, dokud se...“

Sledovala jsem, jak mu poskakuje ohryzek potlačovanými emocemi. K čertu se slušným chováním – lidé stejně mají plnou hlavu mrtvol a mého přestupku si nevšimnou. Rychle jsem mu stiskla ruku v rukavici. Slovo nebylo třeba. Nebylo to snadné, i kdyby člověk už viděl sebevíc mrtvých a zkázy. Thomas měl pravdu. Zvládneme to. Jako už nejednou.

Nevšímajíc si zmatku, který okolo mě nastal, jsem se obrnila a připravila na hrůzný výjev, který se mi naskytne. Odpojila jsem se od emocí. Lekce, které jsem dostala od strýčka na místech činu, se mi vryly pod kůži – nepotřebovala jsem myslet, pouze jednat. To přede mnou bylo lidské tělo, které potřebovalo ohledat, nic víc. S pomyšlením na krev a krveprolití a ztracené životy se v mém mozku zavřely dveře. Okolní svět i mé obavy a pocit viny se rozplynuly.

Věda představovala oltář, před nímž jsem poklekala, a skýtala mi útěchu.

„Nezapomeňte,“ Thomas, snažící se skrýt tělo před zraky spolucestujících, se rozhlédl chodbičkou, „je to jen rovnice, která potřebuje vyřešit, Wadsworthová. Nic víc.“

Přikývla jsem, opatrně si sundala svůj dámský cylindr a chytila dlouhou krémovou sukni. Početné záhyby její hebké látky spolklly poslední emoce. Černo-zlaté krajkové volánky mých rukávů se otřely o žaket mrtvého, jehož jemné zpracování děsivě kontrastovalo s neopracovaným kolíkem trčícím mu z hrudi. Snažila jsem se příliš se nerozptylovat krvavými cákanci na naškrobeném bílém límečku. Zatímco

jsem zkoušela nahmatat pulz, byť jsem věděla, že marně, zavádila jsem pohledem o Thomase, jehož jindy plné rty byly sevřené a tenké.

„Co je?“

Thomas otevřel pusu a zase ji zavřel, když ze sousedního kupé vyhlédla žena a pozvedla pyšně bradu. „Žádám, aby mi někdo vysvětlil, co se to tady – ach. Ach, panebože.“

Upřela pohled na muže ležícího na zemi a zalapala po dechu, jako by jí živůtek náhle znemožnil nasát vzduch do plic. Muž z vedlejšího kupé ji zachytil, než se sesula na podlahu.

„Jste v pořádku, madam?“ zeptal se s americkým přízvukem a zlehka ji poplácal po tváři. „Madam?“

Vlak s nasupeným upuštěním páry a se zaskřípěním brzd zastavil. Náhlá absence pohybu silného stroje mnou smýkla na jednu, pak na druhou stranu – lustr nad hlavou se mi zběsile rozhoupal. Provázel to zvuk, který způsobil, že se mi navzdory okolní nehybnosti zrychlil tep.

Thomas poklekl vedle mě, pohled upřený na čerstvě omdlelou, a pomohl mi vstát. Přitom zašeptal: „Mějte se na pozoru, Wadsworthová. Ať už to spáchal kdokoli, s nejvyšší pravděpodobností je s námi v téhle chodbičce a sleduje každý náš pohyb.“

Had, okřídlený had a drak, počátek 17. století.

KAPITOLA ČTVRTÁ

COSI PROHNILÉHO

*Orient expres
Rumunské království
2. prosince 1888*

Stejná věc přišla i mně na mysl. Byli jsme v jedoucím vlaku. Pakliže někdo nevyskočil za jízdy z některého z vagonů a neprchl do lesů, byl stále zde. A čekal. A sledoval celé představení.

Vstala jsem a rozhlédla se. Vtiskla jsem si do paměti každickou tvář, každého si zařadila do kartotéky pro pozdější nahlédnutí. Šlo o nesourodou směsici mladých a starých, prostých a vznešených. Mužů a žen. Mou pozornost upoutal jeden člověk – chlapec asi našeho věku, s vlasy černými jako ty mé. Vrtěl se, tahal se za límec žaketu a očima přeskakoval z mrtvoly na lidi okolo.

Vypadal na omdlení. Ze strachu či pocitu viny musel mít nervy na pochodu. Přestal tékat a na okamžik mi pohlédl do očí. Jeho vodnaté oči se vpily do mých. Bylo na něm cosi strašidelného, takže se mi zase rozbušilo srdce. Třeba oběť ležící u mých nohou znal.

Srdce se mi s prudkým úderem vrátilo do hrudního koše v téže chvíli, kdy nás píšťalka průvodčího vyzvala k návratu do cestovních oddílů. Na pár vteřin jsem zavřela oči, abych se vzpamatovala, a nervózní chlapec zmizel. Zůstala jsem hledět na prázdné místo, které po něm zbylo. Thomas

přešlápl z nohy na nohu a bezděčně se přitom otřel paží o mou.

Stáli jsme mlčky nad nehybným tělem, a zatímco nám v hlavě vířily myšlenky, pozorně jsme si prohlíželi místo činu. Sjela jsem pohledem k oběti a žaludek se mi sevřel.

„Zemřel ještě předtím, než jsme otevřeli dveře,“ prohlásil Thomas. „Jeho srdce by neslátal ani ten nejšíkovnější chirurg.“

Věděla jsem, že se Thomas ve svých závěrech nemýlí, přesto bych přísahala, že jsem viděla, jak oběť pohnula víčky. Zhluboka jsem se nadechla, abych si udělala v hlavě jasno. Znovu jsem si vzpomněla na článek v novinách. „Vrah z Brašova také napíchl oběť na kůl,“ poznamenala jsem. „Pochybují, že jde o dva nesouvisející případy. Možná se brašovský vrah vydal do jiného města, a když se naskytla příležitost, neodolal pokušení.“

Ale proč by si vybral za oběť zrovna tohoto muže? Měl ho snad na mušce už před nástupem do vlaku?

Thomas každého sledoval s vypočítavou rozhodností v očích.

Teď když se chodbička vyprazdňovala, jsem konečně mohla ohledat mrtvého, zda nám neposkytne nějaká vodítka. Snažně jsem doufala, že prohlédnu pravdu a nenechám se strhnout divokou zkazkou o mrtvém, jenž povstal z hrobu. Soudě dle vzhledu, nemohlo zavražděnému být víc než dvacet. Taková zbytečná ztráta. Byl upravený, na nohou naleštěné boty a k tomu bezvadný oblek. Světle hnědé vlasy měl hřebenem sčesané na stranu a napomádované.

Poblíž těla ležela vycházková hůl s vykládanou rukojetí ve tvaru hadí hlavy, která slepě hleděla na opozdivší se spolucestující, kteří po jejím bývalém majiteli vrhali kradmé pohledy. Ta hůl byla pozoruhodná. A povědomá. S hlasitým tlukotem srdce jsem zvedla oči k obličeji mrtvého. Zapotácela jsem se,

opřela se o zeď a začala zhluboka dýchat. V nastalém zmatku mi to uniklo, ale obětí byl onen muž, jehož jsem si prve spletla s někým, koho jsem již nikdy neměla potkat. A od té chvíle neuplynulo víc než dvacet minut.

Nechápala jsem, jak se mohla z živého šviháka směřujícího do kuřáckého vozu stát tak rychle mrtvá hromádka na podlaze před mým kupé. Zvlášť když se tolik podobal...

Zavřela jsem oči, jenže můj vnitřní svět byl ještě horší než ten venku, a tak jsem se zadívala na otevřenou ránu a zaměřila se na krev, která se srážela a rychle chladla.

„Wadsworthová? Co je?“

Přiložila jsem si ruku na břicho a napřímila se. „Smrt není nikdy snadná, ale když... když zemře mladý člověk, je to nepopsatelně těžší.“

„Smrt není jediná věc, které se obávat. Horší je vražda.“ Thomas zapátral v mém obličejí, pak stočil pohled na tělo a jeho výraz se zmírnil. „Audrey Rose –“

Chvatně jsem se odvrátila, než si stačí pojmenovat mé neštěstí.

„Uvidíme, co dokážete vydedukovat, Cresswelle. Dejte mi chvíli.“

Vnímala jsem, jak se nade mnou vztyčil a chvíli tak setrval, takže mi došlo, že přepečlivě váží slova. Snažila jsem se setřást napětí. „Jste v pořádku?“ zeptal se.

Oběma nám bylo jasné, že se neptá pouze na mrtvého ležícího u mých nohou. Zdálo se, že se co nevidět propadne do bezedné temnoty svých emocí. Potřebovala jsem nějak konfrontovat přízrak, jenž mě pronásledoval ve dne v noci. Pohlédla jsem do tváře Thomasovi, držíc přitom hlas i výraz na uzdě. „Samozřejmě. Jenom se trochu seberu.“

„Audrey Rose,“ pronesl Thomas tiše, „nemusíte se –“

„Nic mi není, Thomasi,“ ujistila jsem ho. „Prostě jen potřebuji chvíli klidu.“

Sevřel rty, ale vyhověl mi a dál nenaléhal. Znovu jsem se sklonila a jala se zkoumat bodnou ránu, a příliš při tom nehledět na záhadnou podobnost mrtvého s mým bratrem. Potřebovala jsem znovu získat ztracenou rovnováhu. Najít dveře ke svým emocím a pevně je zavřít, dokud neohledám toto tělo. Potom se budu moci zamknout u sebe v pokoji a ze všeho se vyplakat.

Když jsem mrtvému rozepjala to, co mu zbylo z košile – abych si lépe prohlédla kolík –, vyjekl kdosi zděšením. No ovšem, slušné chování bylo zjevně důležitější než nalezení důkazů; na to jsem však nedbala. Tento mladík si zasloužil lepší osud. Nevšímal jsem si lidí postávajících v chodbičce a představila jsem si, jako že jsem sama ve strýcově laboratoři, kolem sebe formaldehydem páchnoucí nádoby se vzorky tkání. Z nich na mě pomrkávají mléčně zastřenýma očkama mrtvá zvířata, a dokonce i v představách sledují každý můj krok.

Protáhla jsem si ruce. *Soustřed' se.*

Rána na prsou oběti působila zblízka ještě příšerněji. Z kolíku se odštípily třísky, takže vypadal jako trnitý šlahoun os-tružiny. Krev kolem již téměř zčernala. Také jsem si všim-la dvou karmínových pramínků vytékajících mrtvému z úst. Nic překvapivého. Takové zranění jistě muselo způsobit silné vnitřní krvácení.

Pakliže nedošlo přímo k probodení srdce, patrně se utopil ve vlastní krvi. To byl kromobyčejně strašlivý způsob, jak zemřít.

Nad obětí se vznášel čpavý odér, který nijak nesouvisel s krvavou žní. Naklonila jsem se blíž k tělu ve snaze určit, odkud nepříjemný zápach vychází, zatímco Thomas pozoroval cestující okolo nás. Vědomí, že dokáže z živých vyčíst stopy stejně jako já z mrtvých, mě uklidňovalo.

Z koutků úst mrtvého cosi vyčuhovalo a to zaujalo mou pozornost, jakkoli jsem doufala, že nejde o výplod mé mysli.

Sklonila jsem se ještě blíž, až jsem oběť málem zalehla. Ústa mu s určitostí cosi vyboulovalo, cosi bělavého. Zdálo se, že je to organického původu, snad zuby. Kdybych se jen mohla podívat dovnitř...

„Dámy a pánové!“ zahřměl z druhého konce chodbičky průvodčí, dlaně kolem úst jako troubu. Jeho přízvuk napovídal, že bude nejspíš z Francie. Nic mimořádného vzhledem k tomu, že jsme vyjížděli z Paříže. „Prosím, vraťte se do svých oddílů. Příslušníci Královské gardy chtějí předejít... ehm, maření důkazů.“

Nervózně se podíval na muže v uniformě vedle sebe, který přísně hleděl na shromážděné, dokud se nerozešli do kupé a jejich tmavé siluety nesplynuly s tmou.

Strážník vypadal tak na pětadvacet let. Vlasy měl černější než bezhvězdná noc, dokonale ulízané. Jinak hranatá brada, vystouplé lícní kosti a ostře řezané rysy. Třebaže po celou dobu nehnul brvou, vyzařovalo z něj napětí, jako když s vražednou silou natahuje tětivu luku. Pod šaty se mu rýsovaly svaly a na rukou – nestydatě bez rukavic – měl mozoly. A těma rukama nám naznačoval, abychom se vzdálili. Součást arzenálu Rumunského království, připravený vzít si na mušku jakoukoli případnou hrozbu.

Thomas se naklonil tak blízko ke mně, až jsem na krku ucítila jeho dech. „Hle, nemluva! Tudíž to, co vzbuzuje takovou hrůzu, je velikost jeho... zbraně.“

„Thomasi!“ zavrčela jsem šeptem, pohoršená jeho nepřístojností.

Ukázal na příliš veliký meč visící mladému muži na opasku a po tváři mu přelétlo pobavení. Dobře tedy. Když Thomas tiše vypískl, tváře mi zahořely. „A vy mi budete tvrdit, že *já* jsem ten, jehož mysl je jako stoka. To je od vás věru skandální, Wadsworthová. Načpak jste myslela?“

Strážný vrhl na Thomase hrozivý pohled. Zornice se mu nakrátko roztáhly. Zaťal čelisti.

Stála jsem mezi nimi a dívala se, jak si jeden druhého měří, dva vlčí alfa samci, kteří na sebe vrčí a dorážejí ve snaze získat dominanci v nové smečce. Nakonec strážný mírně sklonil hlavu. Promluvil hlubokým a hřmotným hlasem připomínajícím parní stroj. „Vraťte se, laskavě, do svého kupé, *Alteță*.“

Thomas ztuhl. To slovo jsem neznala, neboť jsem rumunštinu začala studovat teprve nedávno. Tím pádem jsem naprosto netušila, jak ho strážný nazval. Nejspíš šlo o něco obyčejného, jako „pane“ nebo „vy nadutče“.

Ať už použil jakoukoli urážku, můj přítel nezůstal zaskočený příliš dlouho. Když k němu strážný vykročil, překřížil ruce na prsou. „Myslím, že zde zůstanu a ohledám toto tělo. Jsme nanejdůležitější v odkrývání tajemství mrtvých. Vás to nezajímá?“

Strážný sklouzl líně pohledem ke mně. Nepochybně si myslel, že mladá žena v přepychových šatech bude jakákoli, jen ne k užitku. Přinejmenším co se týkalo vědy, popřípadě amatérského vyšetřování. „To není nutné. Můžete odejít.“

Thomas se napřímil do plné, impozantní výšky a zadíval se na strážného přes špičku nosu. Neuniklo mu, že i strážný si jej důkladně měří. Kdykoli zaujal tento postoj, nic dobrého to nevěstilo. Hodila jsem za hlavu dobré mravy a chytila ho za ruku. Strážný ohrnul ret, ale vlastně mu to bylo lhostejné.

Už jsme nebyli v Londýně, obklopeni lidmi, kteří by nás případně vytáhli z maléru, kdyby Thomas svým osobitým kouzlem popudil nevhodného člověka. A co se týkalo mého budoucího života, rozhodně jsem neplánovala skončit v plesnivém rumunském žaláři. Stačilo, že jsem viděla, jak to vypadá v Bedlamu – otrěsném londýnském ústavu pro choromyslné, jehož jméno se stalo synonymem chaosu. Uměla jsem si dost dobře představit, co by nás mohlo potkat tady. Chtěla jsem zkoumat mrtvolu, ne různé druhy krys v zapomenuté

podzemní kobce. Ani pavouky. Při tom pomyšlení jsem se otrásla strachy. Raději budu čelit svým vlastním přízrakům než strávit zbytek života v nějaké temné díře mezi pavouky.

„Pojďme, Cresswelle.“

Oba mladí muži na sebe ještě chvilku upřeně hleděli a svými neústupnými postoji suplovali slovní potyčku. Byli tak směšní, že jsem málem protočila oči. Nikdy jsem nepochopila, proč muži potřebují dobývat území a vztyčovat na nich hrady. Vymáhání nároku na každou píď prostoru muselo být nesmírně vyčerpávající.

Thomas nakonec polevil. „Tak dobře.“ Zamračil se na strážného. „Jak se jmenujete?“

Strážný mu věnoval drsný úsměv. „Dănești.“

„Vida. Dănești. Tím se vše vysvětluje, že?“

Thomas se otočil na patě a zaplul do kupé. Nechal mě tím pádem samotnou napospas úvahám nejen o bezvládném těle přede dveřmi, ale také o podivné auře, která nás obklopovala od vstupu do Rumunska. Kdo byl ten hrozivý strážný a proč jeho jméno vyvolalo v Thomasovi takové podráždění? Dănești, podle všeho velitel, vyštěkl rumunsky několik příkazů a po jeho boku se objevili dva další strážní. Společně a dokonale organizovaně vykročili k tělu.

Vyložila jsem si to jako znamení k odchodu. Zatáhla jsem za sebou dveře kupé a zůstala stát. Slečna Harveyová ležela na podlaze, hrud se jí nadouvala a klesala v pravidelném rytmu, což svědčilo o hlubokém spánku. Avšak její poloha mě nezarazila. Na sedadle mi ležel útržek pergamenu. Možná že jsem tu a tam viděla přízraky, přesto jsem si byla jistá, že před objevením těla na chodbičce tam ten pergamen nebyl.

Po zádech mi přeběhl mráz. Rozhlédla jsem se po kupé, leč kromě mé spící gardedámy tam nikdo jiný nebyl. Odhodlaná nenechat se ochromit strachem jsem vykročila k sedadlu a kus pergamenu rozvinula. Byl na něm obrázek draka

s ocasem obtočeným kolem vlastního tlustého krku. Hřbet měl překroucený do kříže. Málem jsem si ho spletla s váhami.

Možná ho nakreslil Thomas, ale toho bych si přece všimla. Nebo ne?

Odložila jsem ho zpátky na sedadlo a lámala si hlavu nad tou záhadou. Přála jsem si vrátit se zpátky v čase do chvíle, kdy jediné, co mě trápilo, bylo Thomasovo otravné poklepávání prsty. Jak se zdálo, nemohla jsem si být vůbec ničím jistá. Slyšela jsem, jak venku na chodbičce táhnou pryč mrtvolu. Zatímco šoupavé zvuky odeznívaly, snažila jsem se nemyslet na to, že strážní zničí všechny důkazy, které se na těle ještě daly najít.

Pokud obrázek draka nakreslil někdo jiný než Thomas, jak mohl proklouznout ke mně do kupé a zase zmizet, aniž jsme si ho s Thomasem všimli? To byla další záhada.

Záhada, ze které mě mrazilo.

Hrad Bran v rumunské Transylvánii.

KAPITOLA PÁTÁ

LEKCE O STRIGOJOVI

Okolí Brašova

Transylvánie v Rumunsku

2. prosince 1888

Koňmi tažený clarence – povoz známý pro svou hlučnost spíše jako Rachotina – byl pohodlný asi tak, jak se u kočáru šplhajícího po strmých kamenitých cestách vysoko do hor pryč od Bukurešti dalo očekávat.

Z čiré nudy jsem pozorovala houpající se zlaté štrapse na sytě nachových závěsech v oknech. Na látce byli vyšití zlatí draci s hadovitými ladnými těly. Když jsme vjeli do zvlášť velké díry, slečna Harveyová – která byla poslední půlhodinu jako zázrakem vzhůru – zabrbala a povytáhla si přikrývku. Obočí mi údivem vystřelilo až ke kořínkům vlasů, neboť vzápětí vylovila zpod kabátu lemovaného kožešinou lahvinu a zhluboka si zavdala. V útrobách jí zmizela čirá tekutina a zanechala v těsném prostoru povozu štiplavý odér silného alkoholu. Zčervenaly jí tváře, pročež setřela pár zbloudilých kapek a nabídla rytinami zdobenou lahvinu i mně. Zakroutila jsem hlavou, neschopná ukáznit cukající koutky. Ta žena se mi nesmírně zalíbila.

„Tonikum na cesty. Na cestovní nevolnost,“ dodala. „Pomáhá lidem s křehkou konstitucí. A také při špatném počasí.“

Thomas si odfrkl, leč zkontroloval, zda její vyhřívací podnožka, kterou jsme před chvilkou měnili, stále sálá teplem.

Čím výš do hor jsme stoupali, tím hustěji sněžilo, a ve voze byla opravdu zima.

„Slečna Harveyová užívá své cestovní tonikum rovněž navečer, než se odebere na lůžko. Občas když se v noci vrátím z laboratoře doktora Wadswortha, najdu na stolku v hale čerstvé sušenky,“ poznamenal. „A ona se nedokáže upamátovat, kdo je upekl.“

„Ale kuš,“ ohradí se nikterak nevlídně. „To tonikum mi předepsali na cestu. Nešířte tady takové polopravdy, není to pěkné. Na pečení si vždy pamatuji a malý doušek si dávám pouze po něm. A ty sušenky dělám proto, že tu má *někdo* mlsný jazýček. Nenechte si od něj nic namluvit, slečno Wadsworthová.“

Tiše jsem se pro sebe zasmála, neboť ona stará přátelská žena si opět srkla „cestovního tonika“ a zachumlala se do tlustých vlněných přikrývek, víčka těžká a klesající. Tím se vysvětlila její úžas vzbuzující schopnost prospat většinu cesty. Jistě by si dobře rozuměla s tetou Amélií. I tetička si před spaním ráda srkla kořaličky.

Thomas si natáhl nohy přes uličku až k mé lavici, tentokrát mi však zřejmě vpadl do osobního prostoru nevědomky. Téměř celou cestu kočárem nepromluvil, což pro něho bylo netypické. Cestování mu nikdy nešlo k duhu, takže tato část cesty mu valně dobrodiní neprokáže. Možná bych mu měla podstrčit také trošku tonika slečny Harveyové. Před příjezdem do akademie by nám to oběma poněkud přidalo na klidu.

Zatímco se Thomas zabýval kdovíčím, prohlížela jsem si ho. Pohled měl upřený kamsi do dálky – byl tady se mnou, avšak v myšlenkách nikterak nablízku. I mně samotné činilo značné obtíže nemyslet na oběť vraždy ve vlaku. Popřípadě na záhadnou kresbu draka. Chtěla jsem si o tom s Thomasem promluvit, ale nestála jsem o to, probírat to před naší průvodkyní. To, že jsem byla vystavená dalším děsivým událostem,

bylo to poslední, co ubohá slečna Harveyová potřebovala vědět. Když jsme zastavili, abychom napojili koně a v rychlosti poobědvali, ona téměř nic nesnědla a ošívala se při každém lomozu z kuchyně zájezdního hostince.

Thomas zadumaně hleděl na les a padající sníh venku. I mně se chtělo zírat na mohutné stromy, jenže jsem se bála pochmurných vidin, jimiž mě mohla oblažit má narušená mysl. Zvířata plížící se podrostem, utáté hlavy napíchnuté na kůl. Popřípadě jiné strašidelné přeludy a bludy.

„Necítíte se dobře?“

Obrátil ke mně pozornost. „Tímto způsobem naznačujete, že nevypadám nejlépe?“

Bezděčně jsem stočila pohled k jeho žaketu. Půlnoční modř látky kabátce i vestičky dokonale lichotila jeho tmavému typu, jakkoli jsem měla tušení, že si je toho velmi dobře vědom. Pohled, jímž spočíval na mých rtech, tuto domněnku jen potvrzoval.

„Vypadáte rozladěně, to je vše.“ Nechtěla jsem zbytečně připomínat, že v najatém kočáře mrzne a že – netrpí-li horlostí – měl by si svrchník obléci, a ne jej používat jako příkrývku. Nechala jsem si tedy tento postřeh pro sebe, pokrčila rameny a dál si ho nevšímala. Poposedl si kousek dopředu a pustil ze zřetele slečnu Harveyovou.

„Vy jste si nevšimla?“ Poklepal si prsty na stehno. Přísahala bych, že recituje epickou ságu v morseovce, ale nechtěla jsem ho přerušovat. „Několik dní jsem nekouřil. Shledávám nervní energii tabáku jaksi... obtěžující.“

„Tak proč se neprospíte?“

„Dokázal bych přijít na řadu zajímavějších věcí, než je spánek, jimiž bychom si mohli ukrátit čas, Wadsworthová. Do Brašova zbývá ještě několik hodin cesty.“

Ztěžka jsem si povzdychla. „Kdybyste se stále neopakoval, přísahám, že bych vás za tu duševní vzpruhu políbila.“

„Mluvil jsem o něčem úplně jiném. Měl jsem na mysli mýty a legendy a další pozoruhodná témata, která by vám pomohla při studiu rumunštiny a rumunské kultury. To vy mluvíte o polibcích, ne já.“ Se samolibým úsměvem se opřel a znovu se zahleděl do lesa, zatímco povoz kodrcal dál. „Říkám si, jak často o nich asi přemýšlíte.“

„Odhalil jste mé tajemství. Přemýšlím o nich takřka bez ustání.“ Dopřála jsem si jen škodolibý úsměšek a posilnila se jeho nechápavým výrazem, který v něm má hraná upřímnost vyvolala. „Nuže, chtěl jste mluvit o něčem pozoruhodném...“ Vytrěstil na mě oči, jako bych promluvila jemu zcela neznámou řečí. „Ano, tomu lze jen těžko uvěřit.“

„Já, taková šlechetná duše, jsem se vám chystal povědět o strigojovi. Přesto odhalování vašich tajemství se mi zamlouvá daleko víc. Nuže, obnažme další *vaše* myšlenky.“

Dovolil si přelétnout celou mou osobu pohledem, ulpívaje na detailech. Rty mu zvolna prohnul úsměv.

„Soudě dle toho, jak jste se narovnala a zlehýnka se nadechla, hádal bych, že přinejmenším *zvažujete*, že byste mě právě teď políbila. Nestydatost nestydatá, Wadsworthová. Co by na to asi řekla vaše zbožná tetička?“

Dál jsem mu upřeně hleděla do tváře, odhodlaná nesklouznout pohledem k jeho plným rtům. „Povězte mi o strigujovi. Co je to zač?“

„Strigoj, nikoli striguj,“ upřesnil Thomas s dokonalým rumunským přízvukem, „je nemrtvý beroucí na sebe podobu někoho, komu důvěřujete. Někoho, koho byste až příliš ochotně pozvala k sobě domů. A tehdy zaútočí. Obvykle jde o příbuzného, který zemřel. Pro nás je totiž těžké odmítnout někoho, koho milujeme,“ dodal tiše, jako by věděl, jak hluboko mě svými slovy zasáhl.

Snažila jsem se – marně – nevybavit si, jakým způsobem se zazmítaly matčiny údy, když jí tělem projela elektřina. Uvítila

bych snad její návrat ze světa mrtvých, i kdyby mě sebevíc vyděsil? Odpověď mi vzala klid. Nevěřila jsem, že existuje hrance, kterou by člověk nebyl ochotný překročit, když přijde na ty, které milujeme. Bolavé srdce se neohlíží na morálku. Některé trhliny na něm se nikdy nezacelí.

„Pro to přece musí existovat nějaké vysvětlení,“ namítla jsem. „Silně pochybuji, že Vlad Dracula vstal z hrobu. Nemrtví se vyskytují jen v gotických příbězích, které nás mají pouze vystrašit a pobavit.“

Thomas se mi podíval do očí. Oba jsme věděli, že příběhy se někdy prolínají se skutečností a že to může mít zničující následky. „Souhlasím. Ne tak ovšem zdejší prostý lid, bohužel. Když někdo spatří strigoye, celá rodina – nebo ten, koho se to týká – se vydá k hrobu útočníka, vykope tělo, vyrve z něj hniјící srdce a na místě ho spálí. Ach ano,“ navázal a naklonil se blíž, „málem bych zapomněl. Poté, co nemrtvou ‚stvůru‘ spálí, vypijí popel smíchaný s vodou. Je to jediný způsob, jak získat jistotu, že se strigoy nebude moci vrátit, popřípadě se usídlit v jiném těle.“

„To zní trochu... přehnaně,“ vzpamatovala jsem se a nakrčila nos.

Thomasova tvář se zvolna rozzářila úsměvem. „Rumuni nedělají nic polovičatě, Wadsworthová. Ať už se to týká bojování ve válce, nebo bojování za ty, které milují.“

Užasla jsem nad opravdovostí, s jakou to pronesl. Než jsem stačila cokoli namítnout, kočí hvízdla na koně a zatáhl za opratě, pročež kočár zastavil. Vyklonila jsem se a při pomyslení, že nás možná přepadla banda lupičů nebo hrdlořezů, se mi rozbušilo srdce. „Co se děje? Proč stojíme?“

„Možná jsem se zapomněl zmínit,“ – Thomas se odmlčel a s naprostým klidem si navlékl svrchník, jež používal jako dodatečnou příkrývku, a mně přisunul podnožku – „přesedáme do vhodnějšího kočáru.“